

Arrest

nr. 211 080 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in november 2009 en heeft zich voor een zesde keer vluchteling verklaard op 14 september 2018.

1.2. Op 4 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 5 oktober per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine te zijn, geboren op 10 februari 1981 in Baku (Azerbeidzjan). U was gehuwd met B. M. (echte naam: T. Ba. (O.V. 5.439.833)) met wie u vijf minderjarige kinderen heeft: Su. (O.V. X), S. (O.V. X), Sa. (O.V. X), Sam. (O.V. X) en Sai. (O.V. X). Sinds uw huwelijk in 2002 woonde u samen met uw man in Tsjetsjenië.

In januari 2009 verliet u Tsjetsjenië en vluchtte samen met uw man en kinderen naar Europa omdat uw man problemen kende met zijn autoriteiten. Omwille hiervan werd u in Tsjetsjenië zelf ook meermaals lastiggevallen door de ordediensten. Op 25 februari 2009 vroeg u samen met uw man in Polen asiel omwille van de problemen van uw man. In november 2009 kregen u en uw man een negatieve beslissing van de Poolse autoriteiten, waarna u op 10 november 2009 met uw gezin asiel vroeg in België. Voor uw man was dat zijn tweede asielaanvraag in België. Hij had op 5 maart 2003 al asiel aangevraagd in België onder de naam M. B.. Deze aanvraag werd op 11 januari 2005 afgesloten met een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. Uw man was immers in de zomer van 2004 reeds vrijwillig naar Tsjetsjenië teruggekeerd. Overeenkomstig de Dublin II-verordening bleek Polen echter verantwoordelijk voor de behandeling van de respectievelijk eerste en tweede asielaanvraag van u en uw man, waardoor jullie aanvraag in België op 13 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. U en uw man keerden echter niet naar Polen terug, maar vroegen op 11 juni 2013 opnieuw asiel in België. Deze keer vertelde uw man dat M. B. een valse naam was en dat hij eigenlijk T. Ba. heet. Jullie respectievelijk tweede en derde asielaanvraag werd op 1 augustus 2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing, keerden niet naar jullie land van herkomst terug, maar dienden samen op 15 januari 2014 een nieuwe asielaanvraag in. Jullie respectievelijk derde en vierde asielaanvraag steunde op dezelfde motieven als diegene die jullie naar aanleiding van jullie vorige asielaanvraag hadden uiteengezet. U verklaarde dat deze problemen nog steeds actueel waren en dat u niet naar Tsjetsjenië kon terugkeren omdat uw man nog steeds werd gezocht door de overheidsdiensten. Getuige het feit dat uw schoonbroer Ta. nu ook problemen had gekregen omwille van uw man. Hij werd ondervraagd over uw echtgenoot en kreeg een oproeping. Het CGVS sloot op 04/02/2014 jullie respectievelijk derde en vierde asielaanvraag af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Jullie gingen tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar dienden, zonder naar jullie herkomstland te zijn teruggekeerd, op 1/04/2015 een nieuwe asielaanvraag in in België. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag gaf uw man een nieuwe verklaring voor de reden van zijn problemen met zijn autoriteiten. Hij stelde dat hij pas in de loop van 2014 te weten gekomen was waarom hij en zijn broer Ta. in 2013 plots zoveel problemen kenden. Hij linkte deze problemen aan zijn voormalige hulp aan verzetsstrijders in de periode 2000-2002. Uw man had in deze periode vaak te Baku verbleven en zorgde voor illegale verplaatsingen van gewonde rebellen naar Baku. Eveneens vervoerde hij illegaal geld van Baku naar Tsjetsjenië en gaf dit aan verzetsstrijders. Zijn broer Ta., een arts, was verantwoordelijk voor de medische zorgen en bracht gewonde strijders onder in verschillende ziekenhuizen. In 2013 vernam de Tsjetsjeense overheid over deze illegale activiteiten, waarna ze uw man en zijn broer begonnen te viseren. Zelf verwees u in het kader van uw vierde asielaanvraag daarnaast naar de problemen die jullie ondervonden omdat uw man eerder onder een valse naam asiel had aangevraagd. Hierdoor hebben ook jullie kinderen een valse naam en kunnen jullie, zelfs indien jullie willen, België niet verlaten. Het CGVS sloot jullie respectievelijk vierde en vijfde asielaanvraag op 6/04/2015 af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat er geen elementen aan de orde waren die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid konden herstellen. Jullie beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 02/07/2015 verworpen.

In april 2016 keerde uw man met IOM vrijwillig terug naar Tsjetsjenië omdat hij de situatie in België beu was en hij hoopte officiële documenten te kunnen regelen voor jullie 2 in België geboren kinderen, die hier onder een valse naam geregistreerd staan. Zelf bleef u met jullie kinderen achter in België. Na aankomst in de Russische Federatie kende uw man opnieuw problemen. Op de luchthaven van Moskou werd hij gedurende enkele uren vastgehouden en ondervraagd. In mei 2016 werd hij door de politie van Argun nogmaals ondervraagd. In juni 2016 werd hij geconvoceerd door de MVD van Argun. Uw man ging zich aanbieden en werd andermaal ondervraagd, zowel over zijn activiteiten destijds in Baku als over zijn vermeende betrokkenheid bij de Dudaev-eenheid, die strijd levert tegen pro-Russische milities in Oekraïne. Na enkele uren werd uw man vrijgelaten, maar al zijn documenten werden in beslag

genomen en zijn familie moest beloven dat hij het land niet zou verlaten. Enkele weken later werd uw man opnieuw opgeroepen. Hij ging niet in op deze convocatie, maar dook onder in achtereenvolgens Dagestan, Kabardino-Balkarië en Rostov, vooraleer hij opnieuw naar België vluchtte. Op 8 november 2016 vroegen u en uw man andermaal asiel bij de Belgische autoriteiten, respectievelijk voor de vijfde en zesde keer. Op 30 mei 2017 besliste het CGVS dienaangaande tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag vanwege een blijvend gebrek aan geloofwaardigheid. U en uw man tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde evenmin terug naar uw herkomstland.

Op 16 februari 2018 werd bij een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u en uw gezin zich illegaal op het Belgische grondgebied bevonden, waarna jullie werden overgebracht naar een FITT-woning. Korte tijd later werden jullie echter opnieuw vrijgesteld omdat 2 van uw kinderen uit de FITT-woning ontsnapt waren. Op 6 april 2018 werd bij een controle andermaal vastgesteld dat u en uw gezin zich illegaal op het Belgische grondgebied bevonden. U en uw kinderen werden opnieuw ondergebracht in een FITT-woning, maar op 17 april 2018 ontsnapten jullie andermaal uit de FITT-woning. Op 3 september 2018 werd bij een nieuwe controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat jullie zich nog steeds illegaal op het Belgische grondgebied bevonden, waarna u en uw kinderen ondergebracht werden in het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Van daaruit vroeg u samen met uw minderjarige kinderen op 14 september 2018 om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten, nadat u op de hoogte werd gebracht van de in jullie hoofde geplande tweede repatriëring naar Azerbeidzjan.

In het kader van uw huidige, zesde verzoek om internationale bescherming verklaart u nog steeds niet naar Tsjetsjenië noch Azerbeidzjan te kunnen terugkeren omwille de problemen van uw ondertussen ex-man. Sinds maart of april 2018 zijn jullie volgens de islamitische tradities immers definitief gescheiden. Hierdoor riskeert u in geval van terugkeer nog bijkomende problemen. Zowel uw man als zijn familie heeft er in het verleden immers mee gedreigd om jullie kinderen van u af te pakken in geval van scheiding. U bent ervan overtuigd dat zij dit ook daadwerkelijk zullen doen omdat de familie van uw man de Tsjetsjeense tradities strikt naleeft. U vreest dat ze zelfs naar Azerbeidzjan zouden komen om er u uw kinderen te ontnemen. In Azerbeidzjan riskeert u daarnaast ook ernstige problemen met uw eigen familie, die niet aanvaarden dat u destijds huwde met een Tsjetsjeen en u u omwille van hem tot het soennisme bekeerd heeft. In geval van terugkeer naar Azerbeidzjan vreest u dan ook dat uw familie uw kinderen van u zal afpakken en u zal vermoorden.

Ter staving van uw huidige, zesde verzoek om internationale bescherming werd geen enkel document neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud door het CGVS dat u zich op dat moment een beetje ziek voelde. U gaf echter aan dat u zich fysiek in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). In de loop van ditzelfde persoonlijk onderhoud stelde u ook dat u veel stress ondervond in het transitcentrum 127bis omdat de politie er continu rondloopt en u er ook niet goed meer slaapt (CGVS, p. 9, 19). U gaf eveneens aan dat u niets meer onthoudt omdat u heel veel stress gehad heeft. Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, moet erop gewezen worden dat u geen enkel medisch attest neerlegde dat de door u ingeroepen geheugenproblemen staaft (CGVS, p. 9). Welnu, bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gemeld dat u uw tijd mocht nemen om alles op uw eigen tempo te vertellen. Er werd u tevens uitdrukkelijk gevraagd dat u zou melden indien er in de loop van het onderhoud een probleem was en er in dat geval samen naar een passende oplossing zou worden gezocht. In de loop van het interview meldde u dat u hoofdpijn kreeg. Hierop werd u gevraagd of u wat water wilde of graag buiten een luchtje wou gaan scheppen. Op uw vraag, kreeg u water. De deur van het lokaal werd open gezet om wat meer frisse lucht in de ruimte te krijgen en u werd verplaatst zodat u niet langer in de zon zat. U kreeg even tijd om te bekomen terwijl bij uw advocaat werd gepeild naar eventuele nieuwe documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

Daarna gaf u aan dat u zich er fysiek toe in staat achtte het onderhoud nog een half uurtje verder te zetten zodat het onderhoud in het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming afgerond

kon worden en u daarna ook de motieven voor het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw jongste zoon Sai. uiteen kon zetten (CGVS, p. 17). Verder werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige, zesde verzoek om internationale bescherming baseert op meerdere motieven. Vooreerst verwijst u andermaal naar de problemen van uw ex-man, omwille waarvan u nog steeds niet kan terugkeren, noch naar Tsjetsjenië, noch naar Azerbeidzjan (CGVS, p. 3). Daarnaast vreest u dat uw kinderen u overeenkomstig de Tsjetsjeense tradities zullen ontnomen worden, nu u en uw man gescheiden zijn. Tot slot vreest u in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan ook uw eigen familie, die nooit aanvaard heeft dat u gehuwd bent met een Tsjetsjeen en u u omwille van hem tot het soennisme bekeerd heeft.

Wat betreft de door u ingeroepen vrees omwille van de problemen van uw ex-man (CGVS, p. 3), moet erop gewezen worden dat u deze vrees reeds aanhaalde in elk van uw vorige verzoeken om internationale bescherming en deze verzoeken door het CGVS afgewezen werden vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Uw eerste verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard omdat Polen overeenkomstig de Dublinreglementering verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Uw tweede verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw derde, vierde en vijfde verzoek werden door het CGVS niet in overweging genomen omdat er geen nieuwe elementen aan de orde waren die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid konden herstellen of de kans op internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. Het beroep dat u indiende tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw vierde verzoek werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Tegen de overige beslissingen stelde u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg blijft de uitkomst van uw vorige verzoeken gehandhaafd voor zover u geen nieuwe elementen aanbrengt die die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige verzoeken incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt. U beperkt zich in het kader van uw huidige, zesde verzoek immers tot het louter verwijzen naar de problemen van uw ex-man met de ordediensten, zijn vroegere betrokkenheid bij het Rode Kruis en het feit dat u destijds zelf problemen heeft gekend omwille van uw ondertussen ex-man (CGVS, p. 3). U haalde echter geen enkel element aan dat een nieuw licht werpt op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van uw ex-man. Zodoende kunnen uw verklaringen omtrent de problemen van uw ex-man de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Daarnaast haalt u aan dat u omwille van de scheiding met uw man vreest dat uw kinderen u ontnomen zullen worden, hetzij door uw man zelf, hetzij door zijn familie (CGVS, p. 3-9). U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken. U stelde wel zeker te zijn dat uw kinderen u zullen worden afgenomen door uw ex-man of zijn familie omdat zij strikt vasthouden aan de Tsjetsjeense tradities. In het verleden is de familie van uw ex-man reeds naar Moskou gegaan om het dochtertje van de neef van uw ex-man op te eisen, nadat de neef van uw ex-man en zijn vrouw gescheiden waren (CGVS, p. 7). U vertelde eveneens dat uw man in het verleden, toen jullie nog samen waren, vaak gezegd heeft dat jullie kinderen niet bij u zouden blijven (CGVS, p. 4-5). Ook uw schoonbroer in Tsjetsjenië heeft vroeger

ooit tegen u gezegd dat indien u en uw man uiteen zouden gaan, uw kinderen u ontnomen zouden worden. Dit gebeurde telefonisch in de periode van ongeveer een jaar voorafgaand aan jullie daadwerkelijke scheiding, toen u en uw man vaak ruzie hadden (CGVS, p. 7-8). Ook uw schoonmoeder heeft er voorafgaand aan jullie scheiding mee gedreigd de kinderen van u af te nemen (CGVS, p. 8-9). In diezelfde periode heeft ook de broer van uw ex-man in Zweden u te kennen gegeven dat hij uw kinderen zou komen halen indien u de kinderen verstoep of huwt met iemand anders (CGVS, p. 10). De door u aangereikte elementen volstaan echter niet om te concluderen dat u uw kinderen zou verliezen aan uw ex-man of zijn familie in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan. Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw ex-man sinds jullie definitieve scheiding, in maart of april 2018 (CGVS, p. 8-9, 20), op geen enkele manier gepoogd heeft nog contact te zoeken met u of jullie kinderen (CGVS, p. 5, 9, 10). U stelde wel dat u uit voorzorg uw gsm-nummer had veranderd, waardoor uw ex-man of zijn familie u niet meer kon contacteren (CGVS, p. 5, 7). Echter, uw man had ook op andere manieren contact kunnen zoeken met u en/of jullie kinderen of pogingen kunnen ondernemen om de kinderen bij u weg te halen, wat hij echter naliet te doen. Zo was uw ex-man op de hoogte van uw verblijfplaats en die van jullie kinderen, aangezien u na jullie scheiding bleef wonen op het adres waar u aanvankelijk samen met hem ging wonen (CGVS, p. 10). Zodoende had uw ex-man persoonlijk contact kunnen zoeken met u en de kinderen, wat hij naliet. Meer nog, uw ex-man had na jullie scheiding wel nog contact met een vriend die bij u in de buurt woonde. Van deze vriend vernam u dat uw ex-man hem verteld had dat hij van plan was naar Frankrijk of Duitsland te gaan. Of uw ex-man dit ook daadwerkelijk deed, weet u niet (CGVS, p. 5). Tot op heden heeft uw ex-man evenwel geen enkele poging gedaan om contact te zoeken met u of jullie kinderen, noch persoonlijk niet via andere kanalen, bijvoorbeeld via de vriend die bij u in de buurt woonde (CGVS, p. 10). Ook de familie van uw man heeft tot op heden geen pogingen ondernomen om de kinderen bij u te proberen weghalen of u onder druk te zetten om de kinderen aan hen af te staan. U stelde wel dat u uw gsm-nummer na de scheiding veranderd hebt om te voorkomen dat uw ex-man of zijn familie u zou kunnen contacteren (CGVS, p. 5, 7). Zodoende weet u niet of zij nog pogingen hebben gedaan om u telefonisch te bereiken (CGVS, p. 9). Aangezien uw voormalige schoonfamilie al sinds het moment van jullie scheiding op de hoogte is dat u en uw toenmalige man uit elkaar zijn (CGVS, p. 8 -9), kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze op zijn minst pogingen ondernomen zouden hebben om de kinderen bij u weg te halen of u hiertoe minstens onder druk te zetten. Het feit dat ze dit telefonisch niet langer konden omdat u uw gsm-nummer had gewijzigd, neemt niet weg dat ze dit ook op andere manieren hadden kunnen proberen. Bijvoorbeeld door uw man hiertoe aan te zetten of hem onder druk te zetten om de kinderen op te eisen of door u schriftelijk onder druk te zetten. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw ex-man tot op het moment van jullie scheiding nog regelmatig contact onderhield met zowel zijn familie in Tsjetsjenië als met zijn broer in Zweden (CGVS, p. 8, 10). Gelet op het feit dat uw ex-man uw adres kent, had zijn familie gemakkelijk uw adres in België kunnen achterhalen en u eventueel schriftelijk onder druk kunnen zetten. U haalde ook aan te vrezen dat de broer van uw man, die legaal in Zweden verblijft, naar België zou komen om de kinderen van u af te pakken (CGVS, p. 10). Tot op heden is er gelukkig echter nog niets gebeurd (CGVS, p. 10). Indien uw ex-man of zijn familie daadwerkelijk van plan is om u uw kinderen te ontnemen, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zij hiertoe ondertussen op zijn minst enige stappen zouden hebben ondernomen. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de gegrondheid van de door u ingeroepen vrees.

In ditzelfde verband kan er nog op gewezen worden dat u reeds in maart of april 2018 definitief gescheiden bent van uw man (CGVS, p. 8-9, 20), maar u pas op 14 september 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende op grond van dit motief. Dit is opvallend aangezien u aangaf dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming net omwille van uw kinderen hebt ingediend, meer bepaald om samen met uw kinderen te kunnen blijven (CGVS, p. 19). U vertelde wel dat u om die reden in april 2018 een regularisatieaanvraag had ingediend (CGVS, p. 4-5). Ook uw advocaat argumenteerde in dit verband dat jullie al jullie hoop op deze regularisatieaanvraag hadden gezet. Toen deze afgewezen werd, werd besloten om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 21). Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Het feit dat u en uw ex-man reeds in maart of april 2018 definitief uit elkaar waren en zowel hij als zijn familie er voorheen reeds meermaals mee gedreigd had u de kinderen te ontnemen (zie supra), maakt dat redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u eerder een beroep zou hebben gedaan op internationale bescherming.

Het feit dat u nog een andere procedure had lopen voor het verkrijgen van machtiging tot verblijf in België, is trouwens niet onverenigbaar met de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. U wachtte bovendien tot 14 september 2018 om een nieuw verzoek om internationale

bescherming in te dienen, nadat u op de hoogte werd gebracht van de geplande repatriëring (CGVS, p. 2-3 en documenten buiten de procedure), niettemin uw regularisatieaanvraag reeds op 3 september 2018 werd afgewezen (CGVS, p. 21). Zodoende kan uw verzoek om internationale bescherming op dit punt ook als laattijdig worden beschouwd. De ernst van de door u geuite vrees komt hierdoor in het gedrang.

Omwille van bovenstaande redenen volstaat de door u ingeroepen vrees om uw kinderen te verliezen aan (de familie van) uw ex-man niet om een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Tot slot vreest u in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan dat uw eigen familie u en/of uw kinderen iets zou aandoen of uw kinderen van u zou afpakken (CGVS, p. 3). Uw familie aanvaardt immers niet dat u destijds gehuwd bent met een Tsjetsjeen en u zich omwille van hem tot het soennisme heeft bekeerd (CGVS, p. 3 en 11-12). Er moet echter op gewezen worden dat u deze problemen met uw familie reeds inriep in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon Sai.. Toen oordeelde het CGVS dat deze vrees niet gegrond was. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd en er werd geen verder beroep aangetekend bij de Raad van State. Voor een uitgebreide weergave van de motieven op basis waarvan deze beslissing genomen werd, verwijs ik graag naar de beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon, B. Sai. (O.V. 5.439.833), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming haalde u geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling. U stelde wel dat uw familie destijds, op het moment dat u samen met uw man naar Tsjetsjenië vluchtte, gezegd had dat indien ze te weten kwamen dat u zou terugkeren, ze niets meer van u zouden over laten (CGVS, p. 12). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon Sai.. Toen stelde u immers dat u in geval van terugkeer van uw familie niets te vrezen heeft, niettemin ze niets meer met u te maken willen hebben. Ze moeten niets van u hebben, dus gaan ze ook geen extra moeite doen om het u nog moeilijker te maken (CGVS 1e VIB Sai. d.d. 6/8/2015, p. 15). Actueel zei u echter dat uw familie u in geval van terugkeer zou vermoorden omdat u zich bekeerd had tot het soennisme. Reeds op het moment dat u huwde met uw ex-man en met hem naar Tsjetsjenië vluchtte zou uw familie deze bedreiging geuit hebben (CGVS, p. 12). Uw familie is streng sjiitisch en sjiieten accepteren niet dat men afstand neemt van zijn geloof of zich bekeert tot een andere religie. Dergelijke afvalligen worden door sjiieten vermoord, hetzij door verbranding, hetzij door vergiftiging (CGVS, p. 3, 11-12). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Hiermee geconfronteerd, verduidelijkte u uiteindelijk dat uw familie u voorheen met rust liet omdat u gehuwd was en u zodoende op de bescherming van uw man kan rekenen. Ondertussen bent u een alleenstaande vrouw die zich tot niemand kan wenden, waardoor uw familie nu vrij spel heeft (CGVS, p. 13). Deze verklaring volstaat niet om deze tegenstrijdigheid te verschonen, aangezien het verschil in uw verklaringen betrekking heeft op de houding van uw familie ten aanzien van u. Uw argumentatie als zou uw familie actueel wel handelen naar haar uitspraken indien u naar Azerbeidzjan zou terugkeren en voorheen niet omdat u voorheen een getrouwde vrouw was, die beschermd werd door haar man en u actueel een alleenstaande vrouw zonder bescherming bent, duidt enkel waarom uw familie eerder geen actie zou hebben ondernomen om u daadwerkelijk te vervolgen. Het vastgestelde verschil in uw verklaringen situeert zich echter op het niveau van de houding en de intenties van uw familie. Terwijl u eerder aangaf dat uw familie het niet waard zou vinden moeite te doen om u te vervolgen, stelt u nu dat uw familie van bij het begin, reeds op het moment dat u huwde en met uw man naar Tsjetsjenië vluchtte, gezegd heeft dat ze niets van u zouden over laten indien u zou terugkeren, maar er pas actueel naar zou kunnen handelen omdat u ondertussen gescheiden bent. Het verschil in uw verklaringen heeft dus geen betrekking op de mogelijkheid van uw familie om de daad bij het woord te voegen, maar op het oordeel van uw familie over u en uw afvalligheid. Dit verschil is fundamenteel en raakt aan de kern van de door u ingeroepen vrees.

Er werd op dit punt bovendien nog een ander belangrijk verschil vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo vertelde u actueel dat u sinds uw huwelijk enkel naar Baku bent teruggekeerd voorafgaand aan uw vlucht naar Europa. U en uw ex-man vertrokken vanuit Baku richting Europa en voorafgaand aan jullie vertrek verbleven jullie nog een tiental dagen in Baku (CGVS, p. 12).

Echter, toen u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming gevraagd werd naar de stempels in uw paspoort, vertelde u dat deze stempels gezet werden toen u in 2004, 2005, 2006 en 2007 naar Azerbeidzjan terugkeerde om uw documenten in orde te brengen. U ging toen telkens naar uw familie, alleen of samen met uw kinderen, en kende er geen problemen (CGVS 2e VIB

d.d. 23/7/2013, p. 2-3). Deze verklaringen plaatsen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen dat uw familie er op het moment van uw huwelijk en uw vertrek naar Tsjetsjenië al mee bedreigd zou hebben niets meer van u over te laten (CGVS, p. 12) .

Ter staving van uw vrees ten aanzien van uw eigen familie verwees u voorts ook naar de zelfmoord van een van uw broers, waarover u in 2017 van uw zus vernam (CGVS, p. 12). Uw zus vertelde dat hij zelfmoord had gepleegd omwille van problemen met de familie (CGVS, p. 12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het leed dat de zelfmoord van uw broer en de houding van uw familie met zich meebrengen, volstaan de door u aangebrachte gegevens niet om te concluderen dat er in uw hoofde in geval van terugkeer sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege uw familie. U weet immers niet concreet waarom uw broer zelfmoord heeft gepleegd. U weet enkel dat uw broer problemen had met jullie familie, maar over de aard van deze problemen heeft u geen enkele informatie. Uw familie is heel erg wreed en heeft hem zover gebracht dat hij zelfmoord pleegde, aldus uw verklaringen. U hebt echter geen idee wat uw broer misdaan had (CGVS, p. 12-13). Deze informatie is dan ook onvoldoende concreet om in uw hoofde een gegronde vrees te concluderen vanwege uw familie omwille van uw bekering. Uit het feit dat uw broer zelfmoord heeft gepleegd, kan immers niet zonder meer geconcludeerd worden dat uw familie u actueel naar het leven zou staan omdat u zich destijds tot het soennisme heeft bekeerd. Te meer gelet op de hierboven gedane vaststellingen over de discrepanties in uw verklaringen met betrekking tot de houding en de intenties van uw familie.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u reeds eind juli of begin augustus 2018 vernam dat uw familie in Azerbeidzjan op de hoogte was van uw scheiding (CGVS, p. 18). Reeds op dat moment bestond in uw hoofde en in hoofde van uw kinderen volgens uw redenering, zoals hierboven uiteengezet, dus het risico om in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan door uw familie daadwerkelijk vervolgd te worden. Desalniettemin wachtte u nog tot 14 september 2018, nadat u op de hoogte werd gebracht van de in uw eigen hoofde en in hoofde van uw kinderen geplande repatriëring, om een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken. Hierop gewezen, argumenteerde u dat u voorheen nog aan het nadenken was, u veel stress had en u pas later de beslissing heeft genomen (CGVS, p. 19). U had bovendien een regularisatieaanvraag ingediend, waarvan u het antwoord nog afwachtte. Nadat u vernam dat deze afgewezen was, deed u opnieuw beroep op internationale bescherming (CGVS, p. 19). Na aankomst in het transitcentrum 127bis was u bovendien in shock. Het had u al veel moeite gekost om de eerste shock te verwerken toen u een eerste maal door de politie meegenomen werd. Na aankomst in transitcentrum 127bis kon u 2 weken lang niet slapen. Op het moment van het persoonlijk onderhoud nam u al slaappillen en was u eindelijk terug weer wat bij uw positieven. Pas toen u terug bij uw positieven was, heeft u een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS, p. 19). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het leed dat uw meename door de politie en uw overbrenging naar het transitcentrum 127bis met zich hebben meegebracht, moet erop gewezen worden dat u geen enkel medisch attest neerlegde waaruit blijkt dat u medisch-psychologisch niet in staat zou zijn geweest uw recht op internationale bescherming in te roepen. Het feit dat u nog een andere procedure had lopen voor het verkrijgen van machtiging tot verblijf in België, is trouwens niet onverenigbaar met de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. U wachtte bovendien tot 14 september 2018 om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat u op de hoogte werd gebracht van de geplande repatriëring (CGVS, p. 2-3 en documenten buiten de procedure), niettemin uw regularisatieaanvraag reeds op 3 september 2018 werd afgewezen (CGVS, p. 21). Zodoende kan uw verzoek om internationale bescherming op dit punt ook als laattijdig worden beschouwd. Te meer omdat u op dat moment ook reeds een vrees koesterde jegens uw ex-man en zijn familie en uw angst om terug te keren naar uw herkomstland enkel versterkt werd door het feit dat uw familie op de hoogte was van scheiding. De ernst en de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees komen hierdoor in het gedrang.

Omwille van bovenstaande redenen maakte u de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw familie omwille van uw bekering niet aannemelijk.

Voor zover u omwille van uw religie in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan ook een vrees koestert ten aanzien van uw medeburgers en/of autoriteiten (CGVS, p. 3, 11-12), moet erop gewezen worden dat u dit motief eveneens reeds inriep in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon Sai. en u deze vrees toen niet aannemelijk wist te maken. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop deze beoordeling gebaseerd is, verwijst ik graag naar de beslissing genomen in het

kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon, B. Sai. (O.V. 5.439.833), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming bracht u geen elementen aan die deze beoordeling wijzigen. U beperkt zich louter tot het verwijzen naar het feit dat sjiieten heel streng zijn en niet aanvaardt dat een andere sjiiet zijn geloof verlaat. Dergelijke afvalligen worden door sjiieten gedood (CGVS, p. 3, 11-12). U haalde ook aan dat sjiieten soennieten vermoorden en dit op internet te zien is (CGVS, p. 3). Een loutere verwijzing naar de algemene opvattingen binnen het sjiitische geloof en de strijd tussen sjiieten en soennieten volstaat echter niet om aanspraak te maken op internationale bescherming. Als verzoeker bent u er immers toe gehouden uw vrees in concreto aannemelijk te maken. U reikte echter geen concrete elementen aan die in uw hoofde wijzen op een concrete en persoonlijke vrees ten aanzien van uw medeburgers of autoriteiten vanwege uw religie. Daarenboven moet erop gewezen worden dat uit objectieve informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Azerbeidzjan een seculiere staat is die gekenmerkt wordt door een belangrijke mate van tolerantie ten aanzien van andere religies en culturen. Het overgrote gedeelte van de bevolking is moslim, van wie 65 procent sjiieten en 35 procent soennieten, maar slechts een minderheid van hen is zeer religieus. Slechts een klein deel van de bevolking volgt de basisprincipes van de islam. De meerderheid van de Azeri's volgt de islamitische tradities niet, vindt het niet belangrijk om naar de moskee te gaan, doet niet consequent mee aan de vijf gebeden per dag (namaz) en doet niet mee aan fundamentele religieuze rituelen. In deze context is er dan ook geen sprake van groepsvervolging van Soennieten in Azerbeidzjan. Bijgevolg volstaat uw louter soennitische geloofsovertuiging niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te concluderen in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan. U brengt verder geen elementen aan die wijzen op een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit omwille van uw geloofsovertuiging in geval van uw terugkeer naar Azerbeidzjan.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u in het kader van uw huidige, eigen verzoek om internationale bescherming ook meermaals verwees naar verschillende bijkomende motieven die verband houden met de vrees in hoofde van uw kinderen in geval vestiging in Azerbeidzjan, onder meer de talenkennis en onderwijsmogelijkheden. Voor de beoordeling van deze motieven verwijs ik graag naar de beslissingen van uw kinderen, in wiens hoofde een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming werd ingediend. U reikte immers geen elementen aan die erop wijzen dat er omwille van deze motieven in uw hoofde in geval van vestiging in Azerbeidzjan sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende kunnen deze motieven de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel stelt verzoekster nog dat er een schending voorligt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “*fair play*”-beginsel. In de ontwikkeling van het middel voert verzoekster nog een schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en haar verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) bijgevolg ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag te “*annuleren*”.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgend stuk: een attest van verblijf van verzoekster in een FITT-woning (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schendingen van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in het kader van haar huidig (zesde) verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op de problemen van haar inmiddels ex-man. Daarnaast voert zij aan bijkomende problemen te zullen ondervinden bij terugkeer omwille van haar scheiding in maart of april 2018.

Zo wijst zij er enerzijds op dat zowel haar man als diens familie, die de Tsjetsjeense traditie strikt naleven, in het verleden bedreigd hebben om haar kinderen af te nemen in geval van scheiding.

Anderzijds stelt verzoekster ook ernstige problemen met haar eigen familie te zullen kennen omdat zij niet aanvaardt dat zij destijds huwde met een Tsjetsjeen en zij zich tot het soennisme bekeerde.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) met betrekking tot de door haar ingeroepen vrees omwille van de problemen van haar ex-man moet worden opgemerkt dat zij deze vrees reeds aanhaalde in haar vorige verzoeken om internationale bescherming en zij werden afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat verzoekster *in casu* geen elementen naar voor brengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar vorige verzoeken incorrect is en zij alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus; (ii) verzoekster er niet in slaagt de vrees dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door haar ex-man of diens familie niet aannemelijk weet te maken, vermits (1) verzoeksters ex-man sinds hun definitieve scheiding op geen enkele manier gepoogd heeft nog contact te zoeken met haar of hun kinderen en dit ondanks het feit dat hij hen wist wonen en tevens nog contact had met een vriend die bij verzoekster in de buurt woonde, (2) ook de familie van verzoeksters ex-man tot op heden geen poging heeft ondernomen om de kinderen bij haar weg te proberen halen of haar onder druk te zetten om de kinderen aan hen af te staan hoewel zij dit bijvoorbeeld schriftelijk hadden kunnen doen nu verzoeksters ex-man hun adres kent en hij nog in contact staat met zijn familie en (3) de vaststelling dat verzoekster pas op 14 september 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende op grond van dit motief, ondanks het feit dat zij reeds in maart of april 2018 definitief was gescheiden van haar man, afbreuk doet aan de ernst van de door haar geuite vrees; (iii) verzoeksters vrees voor haar eigen familie evenmin kan overtuigen nu (1) zij deze problemen met haar familie reeds inriep in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar zoon Sai., waarbij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat deze vrees niet gegrond was, hetgeen bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep en zij thans geen nieuwe elementen aanhaalt die een ander licht kunnen werpen, (2) verzoeksters huidige verklaringen als zou haar familie reeds op het ogenblik van haar vlucht naar Tsjetsjenië, gezegd hebben dat indien ze te weten kwamen dat ze zou terugkeren, ze niets van haar zouden overlaten bovendien niet in overeenstemming zijn met deze zoals zij ze heeft afgelegd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar zoon Sai., waar zij immers te kennen gaf dat zij niets te vrezen had van haar familie bij terugkeer doch dat ze niets meer met haar te maken willen hebben, (3) verzoekster tevens afwijkende verklaringen aflegt over haar terugkeer naar Baku sinds haar huwelijk, (4) de door verzoekster aangehaalde zelfmoord van haar broer onvoldoende is om in haar hoofde een gegronde vrees te weerhouden vanwege haar familie omwille van haar bekering en (5) verzoekster laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende nu zij aangeeft dat haar familie in Azerbeidzjan reeds eind juli of begin augustus 2018 op de hoogte zou zijn van haar scheiding en zij zich pas op 14 september 2018 vluchteling verklaarde; (vi) in zoverre verzoekster omwille van haar religie een vrees koestert ten aanzien van haar medeburgers en/of autoriteiten in Azerbeidzjan moet worden opgemerkt dat dit motief reeds werd ingeroepen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters zoon Sai. en zij zich thans beperkt tot het louter verwijzen naar de algemene opvattingen binnen het sjiiitische geloof en de strijd tussen de sjiieten en soennieten, hetgeen onvoldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming en dat bijkomend uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat er geen sprake is van groepsvervolgung van soennieten in Azerbeidzjan en (vii) in zoverre verzoekster nog verwijst naar verschillende bijkomende motieven die verband houden met de vrees in hoofde van haar kinderen - zoals de talenkennis en onderwijsmogelijkheden - moet worden verwezen naar de motieven van de beslissingen in hoofde van verzoeksters kinderen.

2.3.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek van 4 oktober 2018 (CG nr. 0311782), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.5. In de mate verzoekster de schending aanvoert van het "*fair play*"-beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed.

Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoekster toont op generlei wijze dat dit *in casu* het geval zou zijn.

2.3.2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich in het kader van haar huidig, zesde, verzoek om internationale bescherming, - in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift betoogt - wel degelijk ten dele steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet, namelijk de problemen die haar inmiddels ex-man zou hebben gekend met de Russische en de Azerbeidzjaanse autoriteiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 19 september 2018, p. 3). In dit kader bemerkt de Raad het volgende.

Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 2010 onontvankelijk verklaard omdat Polen overeenkomstig de Dublinreglementering verantwoordelijk was voor de behandeling van haar verzoek. Verzoekster (en haar man) keerde(n) echter niet terug naar Polen maar diende(n) op 11 juni 2013 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in.

In het kader van verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 2 augustus 2013 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid aan de door verzoeksters man voorgehouden problemen met de Russische Federatie enerzijds en de Azerbeidzjaanse autoriteiten anderzijds, waarop zij zich eveneens steunt. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing, noch keerde zij terug naar haar land van herkomst, maar diende op 15 januari 2014 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten, diende verzoekster op 1 april 2015 een nieuw verzoek om internationale bescherming in in België. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sloot dit verzoek om internationale bescherming op 6 april 2015 af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij arrest nr. 149 034 van 2 juli 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarin het volgende werd overwogen:

"(...) "1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster en verzoeker hun huidige en respectievelijk vierde en vijfde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor hun autoriteiten omwille van beschuldigingen van betrokkenheid bij en hulp aan de rebellen.

In het kader van verzoeksters en verzoekers tweede respectievelijk derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 2 augustus 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

Inzake verzoeksters en verzoekers respectievelijke derde en vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 4 februari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers dienden evenmin beroep in tegen deze beslissingen.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde respectievelijk vijfde asielaanvraag leggen verzoekster en verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een convocatie d.d. 22 december 2014, de geboorteaktes en geboortecertificaten van hun kinderen, verzoekers Russisch reispaspoort en het attest van immatriculatie van verzoekster.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker genomen, wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers derde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd, zo luidt het, gebaseerd op weinig aannemelijke verklaringen over de kern van zijn problemen, op een vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië, op gedrag dat niet in overeenstemming is te brengen met een vrees voor zijn autoriteiten en op bedrieglijk verklaringen doorheen zijn asielaanvragen betreffende zijn identiteit, en verzoeker ging, zo wordt opgemerkt, niet in beroep tegen deze beslissing. Voorts wordt erop gewezen dat verzoekers vierde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat er geen nieuwe elementen door hem werden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, en dat verzoeker ook tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep aantekende. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers huidige vijfde asielaanvraag geen nieuw element bevat in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt, met name dat hij pas nu te weten is gekomen dat hij en zijn broer T. in 2013 problemen kregen omwille van hun illegale activiteiten te Baku in de periode 2000-2002, wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op de gebeurtenissen die werden aangehaald in het kader van zijn derde aanvraag. Het gegeven dat verzoeker, zo vervolgt de beslissing, naar aanleiding van zijn huidige aanvraag een nieuwe oorzaak aanhaalt van de door hem aangebrachte problemen in het kader van zijn derde aanvraag kan niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten, aangezien de problemen die het gevolg zouden zijn geweest van die "nieuwe oorzaak" niet geloofwaardig werden bevonden en op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd. Daarnaast wordt gesteld dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvragen geen enkele melding maakte van deze illegale activiteiten van hem en zijn broer T. te Baku en te Tsjetsjenië in de periode 2000-2002. In dit verband wordt verder vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker tijdens zijn derde asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal aangaf geen enkele band te hebben gehad met rebellen/verzetsstrijders niet in overeenstemming te brengen is met zijn huidige verklaringen dat hij in de periode 2000-2002 wel verbonden was met de strijd tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers nieuwe asielverklaringen, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat aangezien verzoeker en zijn broer omwille van deze illegale activiteiten het risico liepen ernstige en zwaarwichtige problemen met hun autoriteiten te ondervinden, dan ook redelijkerwijs kon worden verwacht dat verzoeker zijn betrokkenheid en deze van zijn broer, bij de verzorging van strijders en financiering van de strijd ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog, bij zijn vorige asielaanvragen zou vermelden, te meer daar het de kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten. Het gegeven dat, zo wordt gesteld, verzoeker deze feiten en vrees niet aanbracht bij zijn derde en vierde asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van deze feiten op manifeste wijze. Wat betreft de convocatie d.d. 22/12/2014 wordt opgemerkt dat gelet op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de relatieve bewijskracht van dergelijke documenten, en afgewogen tegen het geheel van de gedane vaststellingen in het kader van de geloofwaardigheidsanalyse van verzoekers vorige asielaanvragen, deze convocatie niet kan volstaan om beschouwd te worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Betreffende de geboorteaktes van verzoekers kinderen wordt aangehaald dat deze documenten bij verzoekers vorige asielaanvraag reeds werden voorgelegd en besproken. Verzoekers Russisch reispaspoort bevat, zo wordt vastgesteld, louter persoonsgegevens over hem, onder de naam T. B., waarover hij zegt dat dat zijn echte naam is. Ook het attest van immatriculatie van verzoekers echtgenote (Belgische attest) bevat louter persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld, aldus de commissaris-generaal. Volledigheidshalve wordt verwezen naar de verklaring van verzoekers echtgenote, thans verzoekster, dat de kinderen een valse naam dragen en dat ze daardoor België niet kunnen verlaten, en gewezen op het feit dat deze verwijzingen geen indicatie van een vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade jegens de Russische Federatie of de republiek Azerbeidzjan bevat, in de zin van een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid of fysieke integriteit, of die van hun kinderen. De verklaringen van verzoekers echtgenote geven eerder, zo luidt het, blijk van administratieve moeilijkheden om verzoekers ware identiteit te bewijzen, na zijn initiële identiteitsfraude. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de weigeringsbeslissing van 2 augustus 2013, volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd, onveranderd blijft.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster genomen wordt gesteld dat uit haar verklaringen in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag blijkt dat zij ten aanzien van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit, Azerbeidzjan, geen nieuwe problemen aanhaalt. Uit haar verklaringen blijkt, zo wordt vastgesteld, dat verzoekster haar huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar man M.B., ofte T.B., die problemen heeft in het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit, de Russische Federatie, en waar verzoekster sinds 2002 verbleef. Vervolgens wordt erop gewezen dat in het kader van de huidige vijfde asielaanvraag van verzoeksters man, thans verzoeker, een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan, aldus de commissaris-generaal, ook wat verzoekster betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Vervolgens wordt de motivering inzake de beslissing die ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd genomen geciteerd.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in hun relaas, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij deze bevindingen echter niet ontkrachten of weerleggen.

Verzoekers' huidige argumentatie dat verzoeker ervan uitging dat de "illegale activiteiten (...) in Baku" van hem en zijn broer "niet gekend waren aan de Russische autoriteiten, reden ook waarom hij er geen problemen kon door hebben, reden ook waarom hij ze niet als oorzaak heeft gemeld in zijn vorige asielaanvragen", en betoogt dat "het integendeel niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens een asielaanvraag alle mogelijke oorzaken van diens problemen zou aanhalen, wanneer hijzelf ervan overtuigd was (ten onrechte zo is gebleken) dat de activiteiten in Baku onmogelijk tot problemen konden leiden aangezien deze niet gekend waren bij de autoriteiten" biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn leugenachtige verklaringen en het verborgen houden van belangrijke informatie met betrekking tot zijn relaas. Het verklaart noch rechtvaardigt geenszins waarom verzoeker, geheel in strijd met zijn huidige verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn 3^e asielaanvraag verklaarde dat hij nooit heeft deelgenomen aan de oorlog, dat niemand van zijn familie ooit aan de oorlog heeft deelgenomen, dat hij en niemand van zijn familie een crimineel verleden heeft, en dat zij niets te maken hadden met die terroristen (rebellens/verzetsstrijders). In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht als volgt overwogen: "Het gegeven dat u (verzoeker) tijdens uw derde asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal aangeeft geen enkele band te hebben gehad met rebellen, verzetsstrijders is niet in overeenstemming te brengen met uw huidige verklaringen dat u in de periode 2000- 2002 wel verbonden was met de strijd tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw nieuwe asielverklaringen. Gezien u en uw broer omwille van deze illegale activiteiten het risico liepen ernstige en zwaarwichtige problemen met uw autoriteiten te ondervinden, kon dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u uw betrokkenheid en deze van uw broer, bij de verzorging van strijders en financiering van de strijd ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog, bij uw vorige asielaanvragen zou vermelden. Te meer daar het de kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten. Het gegeven dat u deze feiten en vrees niet aanbracht bij uw derde en vierde asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van deze feiten op manifeste wijze." De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van (zijn eerste asielprocedure) en doorheen de gehele (loop van zijn verschillende) asielprocedure(s) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die (mede) de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Zijn tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen, en de vaststelling dat hij bij zijn vorige asielprocedures belangrijke informatie met betrekking tot zijn asielrelaas achterhield, ondermijnt op ernstige wijze zijn algemene en algehele geloofwaardigheid, en de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekers gaan er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus dergelijke, meestal vervalste stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling, kan geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag neergelegde convocatie d.d. 22 december 2014.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Met hun ongestaafe beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd-, tonen verzoekers niet aan en uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2015, stellen verzoekende partijen dat ze geen commentaar hebben op de beschikking. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 26 juni 2015 slechts stellen geen commentaar te hebben, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 mei 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat ze hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat ze deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Hoewel verzoeksters (ex-)man in april 2016 met IOM vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië, bleef zij zelf met haar kinderen in België waar zij zich op 8 november 2016 een vijfde keer vluchteling verklaarde. Op 30 mei 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag vanwege een blijvend gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing en keerde evenmin terug naar haar herkomstland.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van onderhavige, zesde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) herhaalt verzoekster dat zij problemen heeft omwille van haar ex-man (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2018, p. 3: *"Vroeger, in welk jaar weet ik niet, had mijn man problemen met politie. Hij werkte bij rode kruis. (...) Hij heeft toen rebellen geholpen die tegen Rusland streden, hij heeft rebellen geholpen en daar gewerkt en zijn broer trouwens ook. En toen Rusland met AZE overeenkomst heeft afgesloten, leverde AZE alle rebellen uit aan Rusland. Toen kwamen ze te weten dat mijn man rebellen hielp en ze begonnen hem te zoeken. In die periode vluchtte mijn man. Daarom, door deze problemen, kan ik in Baku niet blijven, omdat mijn man ze geholpen heeft (...)*). Er dient evenwel te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige vluchtmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat aan de door haar voorgehouden problemen van haar ex-man met de Russische en Azerbeidzjaanse autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.3.2.7. Verzoekster voert in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming eveneens aan dat zij vreest dat haar kinderen haar ontnomen zullen worden door haar ex-man of diens familie omwille van hun scheiding.

Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden: *"Daarnaast haalt u aan dat u omwille van de scheiding met uw man vreest dat uw kinderen u ontnomen zullen worden, hetzij door uw man zelf, hetzij door zijn familie (CGVS, p. 3-9). U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken. U stelde wel zeker te zijn dat uw kinderen u zullen worden afgenomen door uw ex-man of zijn familie omdat zij strikt vasthouden aan de Tsjetsjeense tradities. In het verleden is de familie van uw ex-man reeds naar Moskou gegaan om het dochtertje van de neef van uw ex-man op te eisen, nadat de neef van uw exman en zijn vrouw gescheiden waren (CGVS, p. 7). U vertelde eveneens dat uw man in het verleden, toen jullie nog samen waren, vaak gezegd heeft dat jullie kinderen niet bij u zouden blijven (CGVS, p. 4-5). Ook uw schoonbroer in Tsjetsjenië heeft vroeger ooit tegen u gezegd dat indien u en uw man uiteen zouden gaan, uw kinderen u ontnomen zouden worden. Dit gebeurde telefonisch in de periode van ongeveer een jaar voorafgaand aan jullie daadwerkelijke scheiding, toen u en uw man vaak ruzie hadden (CGVS, p. 7-8). Ook uw schoonmoeder heeft er voorafgaand aan jullie scheiding mee bedreigd de kinderen van u af te nemen (CGVS, p. 8-9). In diezelfde periode heeft ook de broer van uw ex-man in Zweden u te kennen gegeven dat hij uw kinderen zou komen halen indien u de kinderen verstoopt of huwt met iemand anders (CGVS, p. 10). De door u aangereikte elementen volstaan echter niet om te concluderen dat u uw kinderen zou verliezen aan uw ex-man of zijn familie in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan.*

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw ex-man sinds jullie definitieve scheiding, in maart of april 2018 (CGVS, p. 8-9, 20), op geen enkele manier gepoogd heeft nog contact te zoeken met u of jullie kinderen (CGVS, p. 5, 9, 10). U stelde wel dat u uit voorzorg uw gsm-nummer had veranderd, waardoor uw ex-man of zijn familie u niet meer kon contacteren (CGVS, p. 5, 7). Echter, uw man had ook op andere manieren contact kunnen zoeken met u en/of jullie kinderen of pogingen kunnen ondernemen om de kinderen bij u weg te halen, wat hij echter naliet te doen. Zo was uw ex-man op de hoogte van uw verblijfplaats en die van jullie kinderen, aangezien u na jullie scheiding bleef wonen op het adres waar u aanvankelijk samen met hem ging wonen (CGVS, p. 10). Zodoende had uw ex-man persoonlijk contact kunnen zoeken met u en de kinderen, wat hij naliet. Meer nog, uw ex-man had na jullie scheiding wel nog contact met een vriend die bij u in de buurt woonde. Van deze vriend vernam u dat uw ex-man hem verteld had dat hij van plan was naar Frankrijk of Duitsland te gaan. Of uw ex-man dit ook daadwerkelijk deed, weet u niet (CGVS, p. 5). Tot op heden heeft uw ex-man evenwel geen enkele poging gedaan om contact te zoeken met u of jullie kinderen, noch persoonlijk niet via andere kanalen, bijvoorbeeld via de vriend die bij u in de buurt woonde (CGVS, p. 10). Ook de familie van uw man heeft tot op geen heden geen pogingen ondernomen om de kinderen bij u te proberen weghalen of u onder druk te zetten om de kinderen aan hen af te staan. U stelde wel dat u uw gsm-nummer na de scheiding veranderd hebt om te voorkomen dat uw ex-man of zijn familie u zou kunnen contacteren (CGVS, p. 5, 7). Zodoende weet u niet of zij nog pogingen hebben gedaan om u telefonisch te bereiken (CGVS, p. 9). Aangezien uw voormalige schoonfamilie al sinds het moment van jullie scheiding op de hoogte is dat u en uw toenmalige man uit elkaar zijn (CGVS, p. 8 -9), kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze op zijn minst pogingen ondernomen zouden hebben om de kinderen bij u weg te halen of u hiertoe minstens onder druk te zetten. Het feit dat ze dit telefonisch niet langer konden omdat u uw gsm-nummer had gewijzigd, neemt niet weg dat ze dit ook op andere manieren hadden kunnen proberen. Bijvoorbeeld door uw man hiertoe aan te zetten of hem onder druk te zetten om de kinderen op te eisen of door u schriftelijk onder druk te zetten. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw ex-man tot op het moment van jullie scheiding nog regelmatig contact onderhield met zowel zijn familie in Tsjetsjenië als met zijn broer in Zweden (CGVS, p. 8, 10). Gelet op het feit dat uw ex-man uw adres kent, had zijn familie gemakkelijk uw adres in België kunnen achterhalen en u eventueel schriftelijk onder druk kunnen zetten. U haalde ook aan te vrezen dat de broer van uw man, die legaal in Zweden verblijft, naar België zou komen om de kinderen van u af te pakken (CGVS, p. 10). Tot op heden is er gelukkig echter nog niets gebeurd (CGVS, p. 10). Indien uw ex-man of zijn familie daadwerkelijk van plan is om u uw kinderen te ontnemen, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zij hiertoe ondertussen op zijn minst enige stappen zouden hebben ondernomen. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de gegrondheid van de door u ingeroepen vrees.

(...)"

In zoverre verzoekster argumenteert dat haar ex-man geen contact met haar kon opnemen omdat zij haar telefoonnummer tot tweemaal toe heeft gewijzigd en zij dit aan niemand heeft meegedeeld, dat zowel haar man, haar schoonbroer en haar schoonmoeder verklaard hebben dat verzoekster haar kinderen niet bij zich zou kunnen houden, merkt de Raad op dat zij zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters relaas, te ontcrachten. Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster vervolgt dat zij vernomen heeft dat haar ex-man overal gezocht werd omwille van beschuldigingen dat hij een bom had willen maken en dat hij op een bepaald ogenblik gearresteerd en opgesloten is geweest en dit misschien nog steeds het geval is, zodat hij geen contact met haar of hun kinderen kon opnemen. Er dient evenwel vastgesteld dat verzoekster zich te dezen bedient van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou toekomen om aan te tonen waar verzoeksters ex-man heeft verbleven na de scheiding en het feit dat dit niet gebeurde erop wijst dat verzoeksters ex-man zich in de gevangenis of in een gesloten centrum bevond, kan bovendien niet gevolgd worden. Zo bemerkt de Raad immers dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoekende partij verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het feit dat haar ex-man of diens familie thans nog niets hebben ondernomen niet betekent dat zij in de toekomst niet zullen proberen om haar kinderen af te nemen en de situatie van België niet geëxtrapoleerd mag worden naar het land van herkomst dan wel Tsjetsjenië

nu alles anders zal zijn van zodra zij het Belgische grondgebied zou verlaten, komt zij niet verder dan het pomen van een hypothetische vrees voor vervolging, het volharden in haar vluchtrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin terecht wordt overwogen dat, indien verzoeksters ex-man of diens familie daadwerkelijk van plan is om verzoekster haar kinderen te ontnemen, er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zij hiertoe ondertussen op zijn minst enige stappen zouden hebben ondernomen; de vaststelling dat dit niet het geval is doet afbreuk aan de gegrondheid van de door haar ingeroepen vrees.

De Raad wijst erop dat verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming een verdere indicatie vormt dat zij internationale bescherming omwille van de vrees dat haar kinderen van haar zouden worden afgenomen niet dringend noodzakelijk achtte. Hoewel verzoekster reeds in maart of april 2018 definitief gescheiden is van haar man (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2018, p. 8-9 en 20) en zij aangeeft dat zowel haar ex-man als diens familie in het verleden reeds meermaals bedreigd hadden verzoekster de kinderen te ontnemen (p. 5-8), alsook dat haar ex-schoonfamilie op de hoogte is van de scheiding (p. 8), diende zij slechts op 14 september 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming in op grond van dit motief. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt, *quod non in casu*. De argumentatie dat zij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend en er de verwachting was dat zij een positieve beslissing zou ontvangen, kan allermindst als afdoende verschoning worden aanvaard nu de vraag om internationale bescherming niet onverzoenbaar is met een andere procedure voor het verkrijgen van machtiging tot verblijf in België. Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeksters regularisatieaanvraag reeds op 3 september 2018 werd afgewezen, doch zij slechts op 14 september 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, zijnde het ogenblik waarop zij op de hoogte werd gebracht van de geplande repatriëring (zie administratief dossier, 'Documenten buiten de asielpcedure') hetgeen wel degelijk erop duidt dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog betoogt dat er zich nog geen problemen met haar man, haar familie of diens familie in België hebben voorgedaan, bemerkt de Raad dat dit evenmin als valabel argument kan worden beschouwd en niet kan vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Deze vaststelling relativeert voorts, samen met verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming, de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoekster voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts *in extremis* een beslissing in haar lopende regularisatieaanvraag heeft genomen toen zij was opgepakt en overgebracht werd naar een gezinsunit in Steenokkerzeel. Zij stelt in dit kader nog: "*Logischerwijs, aangezien er anders totaal ten onrechte een opsluiting aan de orde zou zijn geweest niet enkel van verzoekster maar ook van haar kinderen. Er werd in deze beslissing totaal ten onrechte en zonder enig onderzoek geponeerd dat het niet uitgesloten was dat de kinderen wel degelijk Russisch of Azerisch thuis spraken.*" en wijst erop dat haar aanvraag om onbegrijpelijke redenen werd afgewezen en zij bijgevolg geconfronteerd werd met een dreigende terugkeer. De Raad benadrukt in dit verband dat het onderhavig beroep gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende het niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en geenszins inzake de regularisatieaanvraag van verzoekster, noch inzake haar uitwijzing. Voorts wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen. Deze beslissingen zijn van geen enkele invloed op de aard van de beslissing die in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming wordt genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die betrekking heeft op de vraag of in hoofde van verzoekster nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.2.8. Verder stelt verzoekster haar eigen familie te vrezen, die haar of haar kinderen iets zouden aandoen omwille van haar huwelijk met een Tsjetsjeen en daaropvolgende bekering naar het soennisme.

In dit verband kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster deze problemen met haar familie reeds inriep in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar zoon Sai.. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 18 mei 2016 evenwel dat deze vrees niet gegrond was daar uit verzoeksters verklaringen geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit kon blijken daar zij aangaf dat zij niets te vrezen hadden van haar familie. Deze beslissing werd op 29 september 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 175 493, waar dienaangaande staat te lezen als volgt: “(...) 2.2.9. Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat zij in geval van terugkeer enerzijds niet aanvaard zal worden door de familie van haar moeder en anderzijds zal onttrokken worden aan diens moeder door de familie van haar vader, bemerkt de Raad vooreerst dat nooit eerder werd aangehaald dat verzoekende partij het risico loopt om bij terugkeer onttrokken te zullen worden aan haar moeder door de familie van haar vader. Bovendien blijkt nergens uit dat verzoekende partij over concrete aanwijzingen beschikt die aantonen dat zij inderdaad dit risico loopt. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter herhalen dat zij bij een terugkeer naar Azerbeidzjan niet aanvaard zal worden door de familie van haar moeder. De Raad wijst er evenwel wederom op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij in gebreke blijft. De motivering van verwerende partij dat uit de verklaringen van haar moeder dienaangaande geen intentionele bedreiging blijkt van het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van verzoekende partij blijft dan ook onverminderd overeind. (...)”

Voorts considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: “In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming haalde u geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling. U stelde wel dat uw familie destijds, op het moment dat u samen met uw man naar Tsjetsjenië vluchtte, gezegd had dat indien ze te weten kwamen dat u zou terugkeren, ze niets meer van u zouden over laten (CGVS, p. 12). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zoon Sai.. Toen stelde u immers dat u in geval van terugkeer van uw familie niets te vrezen heeft, niettemin ze niets meer met u te maken willen hebben. Ze moeten niets van u hebben, dus gaan ze ook geen extra moeite doen om het u nog moeilijker te maken (CGVS 1e VIB Sai. d.d. 6/8/2015, p. 15). Actueel zei u echter dat uw familie u in geval van terugkeer zou vermoorden omdat u zich bekeerd had tot het soennisme. Reeds op het moment dat u huwde met uw ex-man en met hem naar Tsjetsjenië vluchtte zou uw familie deze bedreiging geuit hebben (CGVS, p. 12). Uw familie is streng sjiitisch en sjiieten accepteren niet dat men afstand neemt van zijn geloof of zich bekeert tot een andere religie. Dergelijke afvalligen worden door sjiieten vermoord, hetzij door verbranding, hetzij door vergiftiging (CGVS, p. 3, 11-12). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Hiermee geconfronteerd, verduidelijkte u uiteindelijk dat uw familie u voorheen met rust liet omdat u gehuwd was en u zodoende op de bescherming van uw man kan rekenen. Ondertussen bent u een alleenstaande vrouw die zich tot niemand kan wenden, waardoor uw familie nu vrij spel heeft (CGVS, p. 13). Deze verklaring volstaat niet om deze tegenstrijdigheid te verschonen, aangezien het verschil in uw verklaringen betrekking heeft op de houding van uw familie ten aanzien van u. Uw argumentatie als zou uw familie actueel wel handelen naar haar uitspraken indien u naar Azerbeidzjan zou terugkeren en voorheen niet omdat u voorheen een getrouwde vrouw was, die beschermd werd door haar man en u actueel een alleenstaande vrouw zonder bescherming bent, duidt enkel waarom uw familie eerder geen actie zou hebben ondernomen om u daadwerkelijk te vervolgen. Het vastgestelde verschil in uw verklaringen situeert zich echter op het niveau van de houding en de intenties van uw familie. Terwijl u eerder aangaf dat uw familie het niet waard zou vinden moeite te doen om u te vervolgen, stelt u nu dat uw familie van bij het begin, reeds op het moment dat u huwde en met uw man naar Tsjetsjenië vluchtte, gezegd heeft dat ze niets van u zouden over laten indien u zou terugkeren, maar er pas actueel naar zou kunnen handelen omdat u ondertussen gescheiden bent. Het verschil in uw verklaringen heeft dus geen betrekking op de mogelijkheid van uw familie om de daad bij het woord te voegen, maar op het oordeel van uw familie over u en uw afvalligheid. Dit verschil is fundamenteel en raakt aan de kern van de door u ingeroepen vrees.

Er werd op dit punt bovendien nog een ander belangrijk verschil vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo vertelde u actueel dat u sinds uw huwelijk enkel naar Baku bent teruggekeerd voorafgaand aan uw vlucht naar Europa. U en uw ex-man vertrokken vanuit Baku richting Europa en voorafgaand aan jullie vertrek verbleven jullie nog een tiental dagen in Baku (CGVS, p. 12). Echter, toen u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming gevraagd werd naar de stempels in uw paspoort, vertelde u dat deze stempels gezet werden toen u in 2004, 2005, 2006 en 2007 naar Azerbeidzjan terugkeerde om uw documenten in orde te brengen.

U ging toen telkens naar uw familie, alleen of samen met uw kinderen, en kende er geen problemen (CGVS 2e VIB d.d. 23/7/2013, p. 2-3). Deze verklaringen plaatsen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen dat uw familie er op het moment van uw huwelijk en uw vertrek naar Tsjetsjenië al mee bedreigd zou hebben niets meer van u over te laten (CGVS, p. 12)."

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door haar afgelegde verklaringen in het kader van haar huidige (zesde) verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties over de houding van haar familie ten aanzien van haarzelf, alsook de context waarin en het aantal keren dat zij terugkeerde naar Baku te vergoelijken. In zoverre verzoekster nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans tegenstrijdigheden aanhaalt op basis van vroegere verklaringen die hij in het verleden reeds als ongeloofwaardig heeft bestempeld en zij aanvoert dat dit niet kan, dient erop gewezen dat er wel degelijk rekening mag worden gehouden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. Het is evident dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en de eventuele stukken die zij voorlegt en eventuele fouten of misleiding wel degelijk kunnen worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt.

Verzoekster verwijst voorts nog naar de zelfmoord van haar broer om haar vrees ten aanzien van haar eigen familie te illustreren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2018, p. 12) en herhaalt dit in het verzoekschrift (p. 9). Daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt van het overlijden van haar broer, noch van de omstandigheden waarin hij zou zijn overleden, moet worden opgemerkt dat haar verklaringen hoe dan ook niet volstaan om te concluderen dat er in haar hoofde in geval van terugkeer sprake is van een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege haar familie. Zo geeft verzoekster zelf immers aan dat zij niet concreet weet waarom haar broer zelfmoord heeft gepleegd en heeft zij geen idee wat haar broer misdaan zou hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2018, p. 12-13). Uit het feit dat verzoeksters broer zelfmoord gepleegd zou hebben kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar familie omwille van haar bekering tot het soennisme. Zij brengt in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bij om deze appreciatie om te buigen.

Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband eveneens terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zo geeft verzoekster immers aan dat haar familie in Azerbeidzjan eind juli of begin augustus 2018 op de hoogte was van haar scheiding (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2018, p. 18). Desgevallend was er, volgens verzoeksters huidige verklaringen, vanaf dat ogenblik een risico om in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan door verzoeksters familie te worden vervolgd. Dat verzoekster evenwel wachtte tot 14 september 2018, nadat zij op de hoogte werd gebracht van een geplande repatriëring, om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster verkeerdelijk veronderstelde dat haar kinderen onmogelijk de Azerbeidzjaanse nationaliteit konden hebben zodat zij niet konden worden teruggestuurd en zij enkel een band hebben met België kan niet verschonen waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zichzelf en haar kinderen te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst. Te meer nu het lopen van een andere procedure voor het verkrijgen van machtiging tot verblijf in België (*in casu* een regularisatieaanvraag) niet onvereenigbaar is met het verkrijgen van internationale bescherming en hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeksters regularisatieaanvraag reeds op 3 september 2018 werd afgewezen. In zoverre verzoekster er nog op wijst dat zij niet onmiddellijk na haar opsluiting in het transitcentrum 127bis een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij toen in totale shock was en haar zoon trouwens nog steeds in shock is, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht vaststelt dat verzoekster geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zij medisch-psychologisch niet in staat zou zijn geweest om het recht op internationale bescherming in te roepen.

2.3.2.9. De enkele vaststelling dat verzoekster en haar kinderen op de dag van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het transitcentrum 127bis werden overgebracht naar een andere woonunit (verzoekschrift, stuk 2) kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen. Het aan het verzoekschrift gevoegde document (stuk 2) kan immers enkel de overplaatsing van verzoekster en haar kinderen aanduiden, doch niets meer. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dan ook op generlei wijze blijken dat shock of traumatische ervaringen haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen, dan wel een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster laat bovendien na om een medisch attest bij te brengen ter staving van haar beweringen omtrent haar gezondheidstoestand (of deze van haar zoon).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog wordt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U verklaarde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud door het CGVS dat u zich op dat moment een beetje ziek voelde. U gaf echter aan dat u zich fysiek in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). In de loop van ditzelfde persoonlijk onderhoud stelde u ook dat u veel stress ondervond in het transitcentrum 127bis omdat de politie er continu rondloopt en u er ook niet goed meer slaapt (CGVS, p. 9, 19). U gaf eveneens aan dat u niets meer onthoudt omdat u heel veel stress gehad heeft. Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, moet erop gewezen worden dat u geen enkel medisch attest neerlegde dat de door u ingeroepen geheugenproblemen staft (CGVS, p. 9). Welnu, bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gemeld dat u uw tijd mocht nemen om alles op uw eigen tempo te vertellen. Er werd u tevens uitdrukkelijk gevraagd dat u zou melden indien er in de loop van het onderhoud een probleem was en er in dat geval samen naar een passende oplossing zou worden gezocht. In de loop van het interview meldde u dat u hoofdpijn kreeg. Hierop werd u gevraagd of u wat water wilde of graag buiten een luchtje wou gaan scheppen. Op uw vraag, kreeg u water. De deur van het lokaal werd open gezet om wat meer frisse lucht in de ruimte te krijgen en u werd verplaatst zodat u niet langer in de zon zat. U kreeg even tijd om te bekomen terwijl bij uw advocaat werd gepeild naar eventuele nieuwe documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Daarna gaf u aan dat u zich er fysiek toe in staat achtte het onderhoud nog een half uurtje verder te zetten zodat het onderhoud in het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming afgerond kon worden en u daarna ook de motieven voor het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw jongste zoon Sai. uiteen kon zetten (CGVS, p. 17). Verder werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

2.3.2.10. In zoverre verzoekster er op verschillende plaatsen op wijst dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bulkt van eenzijdige premisses en veronderstellingen en het onderzoek zeer eenzijdig ten nadele van haar werd gevoerd zodat zij nooit meer een kans heeft gehad in het kader van haar huidig verzoek, benadrukt de Raad vooreerst dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Verzoekster brengt bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster in dit verband nog hekelt dat stukken niet onderzocht werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, minstens geen afdoende motivering werd opgenomen voor de afwijzing ervan, wijst de Raad er nog op dat verzoekster in het kader van haar zesde verzoek om internationale bescherming - behoudens het attest gevoegd aan het verzoekschrift (*supra*) - geen enkel document bijbracht.

2.3.2.11. Verzoekster vervolgt nog dat er nooit enig onderzoek is gebeurd naar de waarachtigheid van haar beweringen door deze te toetsen aan de ter beschikking zijnde informatie over de landen in kwestie, weze Tsjetsjenië waarbij het traditie is dat een alleenstaande vrouw met kinderen haar kinderen moet afstaan aan de familie van haar man en anderzijds Azerbeidzjan waar er niet wordt aanvaard dat iemand zomaar van geloof verandert. Er dient opgemerkt dat verzoekster zich met de argumentatie in het verzoekschrift beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging echter *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Zij laat bovendien na om zelf informatie bij te brengen die haar beweringen zouden staven. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd dat in zoverre verzoekster omwille van haar religie een vrees koestert ten aanzien van haar medeburgers en/of autoriteiten in Azerbeidzjan moet worden opgemerkt dat dit motief reeds werd ingeroepen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters zoon Sai. en zij zich thans beperkt tot het louter verwijzen naar de algemene opvattingen binnen het sjiiitische geloof en de strijd tussen de sjiieten en soennieten, hetgeen onvoldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming en dat bijkomend uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') kan worden afgeleid dat er geen sprake is van groepsvervolging van soennieten in Azerbeidzjan. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.12. Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Immers, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, wordt geen informatie bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster bij een terugkeer naar Azerbeidzjan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in het voormelde artikel.

Waar verzoekster nog verwijst naar de problemen van mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, benadrukt de Raad dat de nood aan bescherming moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van nationaliteit van verzoekster, *in casu* Azerbeidzjan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar zesde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekster nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanhaalt, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achtien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER